

Jednou, když jsme si povídali, se mě Tony ptala, jestli mám nějaké přání. Když jsem byl menší, pořád jsem si něco přál: luk, indiánské šaty a čelenku, autíčko na dálkové ovládání. Tony si myslí, že když si člověk něco opravdu přeje, splní se mu to. I když to vypadá, že to nejde. Ale že to přání musí být největší ze všech. A nejsilnější. Takové přání já jsem v té době neměl. Nebo mě spíš nenapadlo. A co si přeje ona, mi říct nechtěla. Myslí si, že svoje přání člověk nemá říkat nahlas. Že si je má jen myslet. A taky si má dobře rozmyslet, co si opravdu přeje.

Pak jednou Tony přišla a řekla, že se budeme muset přestěhovat... Měl jsem náš byt moc rád a nikam jsem se stěhovat nechtěl. Neboj, TO ZVLÁDNEME, řekla mi Tony, když pro nás přijeli stěhováci. Ale já jsem se bál. Nechtěl jsem nic měnit... Možná jsem si měl přát, abysme se nemuseli stěhovat, ale nestihl jsem to.

Když jsme se přestěhovali, Tony mě dovedla do školky, ale já jsem řekl, že nikam chodit nebudu. Budu radši sedět na zemi v chodbě a čekat na ni, až se vrátí z práce. Titi, říkala Tony, ty jsi ale třasořitka a strašpytel, ve školce je to hezký, budeš mít nové kamarády a nebudeš si pořád hrát sám. Jenže já jsem nechtěl. Chtěl jsem zůstat doma s želvou. Když mě Tony dovedla do školky, sedl jsem si na lavičku a čekal jsem, až se vrátí z práce. Nikdo se mnou nic nezmohl. Nechtěl jsem si s nikým hrát. Paní učitelka Tony říkala, že to jednou přejde, ale nepřešlo to. Chodil jsem do školky jen proto, že jsem musel.

Přišlo léto a školka zavřela. Nový byt byl pod střechem. Ve dne tam bylo horko. V noci jsme s Tony pozorovali světla a poslouchali zvuk aut a tramvají. Želva se taky dívala. Pořád jsme pro ni nemohli vymyslet žádné jméno. Nakonec přišla Tony s tím, že si musíme zase najít jiný byt. Tenhle je moc drahý a nemáme dost peněz. V té době jsem ještě nevěděl, co jsou to peníze. Myslel jsem si, že je Tony chodí sbírat někam na pole, jako se sbírají brambory.